

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความนิยมของผู้ปกครองที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา โดยจำแนกอาชีพของผู้ปกครองออกเป็น 3 อาชีพ คือ ข้าราชการ พ่อค้าและกรรมกร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สุ่มจากผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร นนทบุรีและสมุทรปราการ ซึ่งจำแนกเป็น 3 อาชีพคือ ข้าราชการ พ่อค้าและกรรมกร ผู้ปกครองแต่ละคนจะต้องมีอายุระหว่าง 30 ถึง 60 ปี ใช้ตัวอย่างประชากรกลุ่มละ 80 คน รวมทั้งสิ้น 240 คน

การรวบรวมข้อมูล รวบรวมข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์ความนิยมของผู้ปกครองที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจำนวนข้อความในแบบสัมภาษณ์มี 19 ข้อความ แต่ละข้อความโคผานการตัดสินของผู้ทรงคุณวุฒิในสถานต่าง ๆ และยอมรับว่าเป็นข้อความที่วัดความนิยมได้ตามวัตถุประสงค์ไม่น้อยกว่า 6 ทาน และจากการนำแบบสัมภาษณ์ไปทำการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ปรากฏว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงเท่ากับ .77

การวิเคราะห์หา ผู้ปกครองแต่ละอาชีพนิยมหรือไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนอาชีวศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way analysis of Variance) ส่วนเหตุผลที่ผู้ปกครองนิยมและไม่นิยมโรงเรียนอาชีวศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two way analysis of Variance one observation Per cell Model) และทดสอบคู่ของจำนวนตัวอย่างประชากรที่มีเหตุผลต่างกันด้วยวิธีเปรียบเทียบกันเป็นคู่ (Pair Wise Test) สำหรับการศึกษาระเภทของโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมจำแนกเป็น เปอร์เซ็นต์ (Percentage)

ขอคนพบ

1. ผู้ปกครองทั้ง 3 อาชีพคือ ข้าราชการ พ่อค้าและกรรมกรมีความนิยมต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและผู้ปกครองทั้ง 3 อาชีพต่างก็ไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนอาชีวศึกษา

2. เหตุผลที่ผู้ปกครองไม่นิยมโรงเรียนอาชีวศึกษาเมื่อตรวจสอบเป็นรายข้อ มีดังนี้

2.1 เหตุผลที่ไม่สนใจงานแสดงศิลปหัตถกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษา ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.2 เหตุผลที่ไม่ต้องการเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ ไม่ชอบวิชาชีพ

2.3 เหตุผลที่คิดว่านักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีความประพฤติไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ นักเรียนอาชีวศึกษาชอบยกพวกตีกัน

2.4 เหตุผลที่คิดว่าเด็กที่เรียนอาชีวศึกษาเป็นเด็กที่เรียนไม่เก่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ สอบเข้าที่อื่นไม่ได้แล้วจึงมาเรียนอาชีวศึกษา

2.5 เหตุผลที่ไม่ต้องการให้บุตรหลานเรียนอาชีวศึกษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.6 เหตุผลที่ไม่ยอมให้บุตรหลานเรียนอาชีวศึกษาแม้บุตรหลานต้องการจะเรียนก็ตาม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.7 เหตุผลที่ไม่ส่งบุตรหลานที่เรียนเก่งเข้าเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ ต้องการให้เข้ามหาวิทยาลัย

2.8 เหตุผลที่ส่งบุตรหลานที่เรียนอ่อนเข้าเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ วิชาการอาชีวศึกษาเรียนง่ายเหมาะกับสมองของเด็ก

2.9 เหตุผลที่คิดว่าเด็กอ่อนและบุตรหลานของคนที่สอบเข้าเรียนสายสามัญไม่ได้ควรจะมาเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ โรงเรียนอาชีวศึกษาสอบแข่งขันเข้าไม่ยาก และใช้เวลาเรียนน้อยมีวิชาชีพติดตัว

2.10 เหตุผลที่คิดว่าขณะนี้จำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษาเพียงพอแล้ว **ไม่มีความ** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.11 เหตุผลที่คิดว่าในอนาคตจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษาไม่ควรมีมากขึ้นมี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ คุณภาพ ของโรงเรียนยังไม่ดี

2.12 เหตุผลที่คิดว่าในอนาคตคนส่วนใหญ่ก็ไม่นิยมส่งบุตรหลานเรียนอาชีวศึกษา มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญ คือ นักเรียน อาชีวศึกษาชอบยกพวกตีกัน

3. เหตุผลที่ผู้ประกอบการนิยมโรงเรียนอาชีวศึกษาเมื่อกรวดสอบเป็นรายข้อ มีดังนี้

3.1 เหตุผลที่สนใจงานแสดงศิลปหัตถกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษามีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ สนับสนุนการ แสดงออกของนักเรียน

3.2 เหตุผลที่ต้องการเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ ชอบและมีความถนัดทางวิชาชีพ

3.3 เหตุผลที่คิดว่านักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีความประพฤติดี มีความแตก ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือให้ความช่วยเหลือ แก่ส่วนรวม

3.4 เหตุผลที่คิดว่าเด็กที่เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เป็นเด็กที่เรียนเก่ง มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ เขามีใจรักและ มีความถนัดทางวิชาชีพ

3.5 เหตุผลที่ต้องการให้บุตรหลานเรียนอาชีวศึกษามีความแตกต่างอย่างมีนัย สำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ ได้วิชาชีพติดตัวโดยใช้เวลาเรียน น้อยและตามใจเด็ก

3.6 เหตุผลที่ผู้ประกอบการส่งบุตรหลานที่เรียนเก่งเข้าเรียนอาชีวศึกษามีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ เด็กชอบและ มีความถนัดทางวิชาชีพ

3.7 เหตุผลที่ไม่ส่งบุตรหลานที่เรียนอ่อนเข้าเรียนอาชีวศึกษาไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3.8 เหตุผลที่คิดว่าเด็กอ่อนและบุตรหลานของตนที่สอบเข้าเรียนสายสามัญไม่ได้ไม่ควรหันมาเรียนอาชีวศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 และ .05 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ เด็กไม่ชอบและไม่มีความถนัดทางวิชาชีพ

3.9 เหตุผลที่คิดว่า ปัจจุบันจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษายังไม่เพียงพอและเหตุผลที่คิดว่าในอนาคตควรมีมากขึ้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3.10 เหตุผลที่คิดว่าในอนาคตคนส่วนใหญ่จะนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนอาชีวศึกษา มากขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีเหตุผลที่สำคัญคือ สำเร็จจากโรงเรียนอาชีวศึกษาแล้วมีวิชาชีพติดตัวหางานทำง่าย

4. ประเภทของโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งได้รับความนิยมจากสังคมมีดังนี้ ถ้าบุตรหลานเป็นเพศชาย ขางกลรอยละ 22.38 พณิชยการรอยละ 17.10 ขางก่อสร้างรอยละ 20.71 เพาะขางรอยละ 11.12 ขางเย็บหนังรอยละ .83 เกษตรกรรมรอยละ 15.99 ภาษาต่างประเทศรอยละ 10.15 ขางตัดเสื้อรอยละ 1.81 แต่ถาบุตรหลานเป็นเพศหญิง ขางกล รอยละ .14 พณิชยการรอยละ 25.85 ขางเย็บหนังรอยละ .42 เกษตรกรรมรอยละ 1.39 ภาษาต่างประเทศรอยละ 22.66 ขางตัดเสื้อรอยละ 18.63 การขางสตรีรอยละ 24.46 และเพาะขางรอยละ 6.53

การอภิปรายผลการวิจัย

จากขอคนพบที่ไ้จะ เห็นว่ามีทั้งยอมรับและปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ขอคนพบที่ยอมรับสมมติฐานมี 1 ขอ คือ ผู้ปกครองทั้ง 3 อาชีพไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียน ในโรงเรียนอาชีวศึกษา

ส่วนขอคนพบที่ปฏิเสธสมมติฐานมี 2 ขอ คือ

1. เหตุผลสำคัญที่ผู้ปกครองไม่นิยมโรงเรียนอาชีวศึกษา คือ ต้องการให้บุตรหลาน เข้ามหาวิทยาลัย โรงเรียนอาชีวศึกษามีคุณภาพยังไม่ดีพอ และนักเรียนอาชีวศึกษาชอบยกพวก ตีกัน

2. ประเภทของโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งได้รับความนิยมจากสังคมมีดังนี้ ถ้าบุตรหลานเป็นเพศชาย อันดับหนึ่ง ไคแก ชางกล อันดับสอง ชางกอสร้าง อันดับสาม พณิชยการ อันดับสี่ เกษตรกรรม อันดับห้า เพาะช่าง อันดับหก ภาษาต่างประเทศ อันดับเจ็ด ชางคักเสื่อ อันดับแปด ชางเย็บหนัง แต่ถาบุตรหลานเป็นเพศหญิง อันดับหนึ่ง ไคแก พณิชยการ อันดับสอง การช่างสตรี อันดับสาม ภาษาต่างประเทศ อันดับสี่ ชางคักเสื่อ อันดับห้า เพาะช่าง อันดับหก เกษตรกรรม อันดับเจ็ด ชางเย็บหนังและอันดับแปด ชางกล

จากข้อค้นพบจะเห็นว่า ผู้ปกครองทั้ง 3 อาชีพคือ ช่างราชการ พ่อค้าและกรรมกร ต่างก็ไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนอาชีวศึกษา และผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเห็นว่าถาบุตรหลานเรียนอ่อนหรือสอบเข้าเรียนสายสามัญไม่ได้จึงจะส่งมาเรียนอาชีวศึกษา แต่ถาบุตรหลานเรียนเก่งก็จะไม่ส่งเข้าเรียนอาชีวศึกษาเพราะต้องการให้เข้ามหาวิทยาลัย ฉะนั้นโรงเรียนอาชีวศึกษาจึงเป็นศูนย์รวมของเด็กที่เรียนอ่อน เด็กเหล่านี้มีปมค้อยและพยายามจะลบล้างปมค้อยนี้ด้วยการแสดงออกต่าง ๆ เช่น การเดินขบวน การยกพวกตีกัน โดยที่เหล่านี้ไม่ได้สนใจในการเรียนมากนักเมื่อสำเร็จออกจากโรงเรียนไปแล้วจึงไม่มีความรู้ความสามารถเท่าที่ควร ยิ่งทำให้ประชาชนส่วนใหญ่หมดความเชื่อในโรงเรียนอาชีวศึกษามากขึ้น ดังจะเห็นได้จากเหตุผลที่ผู้ปกครองไม่นิยมโรงเรียนอาชีวศึกษาคือ นักเรียนอาชีวศึกษาชอบยกพวกตีกัน คุณภาพของโรงเรียนอาชีวศึกษายังไม่ดีพอ โรงเรียนอาชีวศึกษาขาดระเบียบวินัยที่เคร่งครัด และวิชาการอาชีวศึกษาเรียนง่ายเหมาะกับเด็กที่เรียนอ่อน ซึ่งเหตุผลเหล่านี้โรงเรียนอาชีวศึกษา ควรจะพยายามขจัดให้หมดไปโดยสร้างสถานะและบทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเสียใหม่ ดังนี้

1. โรงเรียนอาชีวศึกษาควร เน้นถึงคุณภาพทางการศึกษามากกว่าปริมาณ เพื่อให้เด็กที่จบไปแล้วมีความสามารถและความชำนาญในการประกอบอาชีพ
2. ควรจะจัดโรงเรียนแบบสหศึกษาให้มีจำนวนนักเรียนหญิงและนักเรียนชายใกล้เคียงกัน เพื่อแก้ปัญหาเด็กยกพวกตีกัน
3. การศึกษาขั้นอุดมศึกษาควรมีสถาบันอาชีวศึกษาหรือมหาวิทยาลัย เพื่อเปิดโอกาสให้แก่วุฒิบัณฑิตมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพทุกแขนงได้สอบแข่งขัน เข้าศึกษาในสถาบันแห่งนี้เพราะ¹

¹ธนู แสงศักดิ์ "ปัญหาในการจัดอาชีวศึกษาในปัจจุบัน" วารสารวิทยาลัยครูอาชีวศึกษา, ปีที่ 4 ฉบับที่ 36-37 (ตุลาคม-พฤศจิกายน 2513), หน้า 11.

จะใ้ใจใหญ่ที่เรียนอาชีวศึกษาและชักนำผู้มีสติปัญญาดีให้หันมาเรียนวิชาชีพมากขึ้น

4. รัฐควรจะได้ค่าประกาศนียบัตรทางวิชาชีพให้เท่าเทียมกับประกาศนียบัตรทาง
 คำนอื่น ๆ ที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน

5. กรมอาชีวศึกษาควรสนับสนุนให้ผู้จบอาชีวศึกษาได้มีโอกาสศึกษาต่อทั้งในประเทศ
 และนอกประเทศเพื่อเพิ่มสถานะและบทบาททางสังคม

ขอเสนอแนะ

สำหรับผู้ที่จะศึกษาکنคว่างค่านนี้ต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

1. ควรจะทำการศึกษาให้กว้างขวางกว่านี้ โดยใช้ตัวอย่างประชากรในต่างจังหวัด
 เพื่อผลการวิจัยจะได้นำไปใช้กับโรงเรียนอาชีวศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศ
2. ควรจะทำการศึกษาสาเหตุที่ผู้ปกครองนิยมโรงเรียนอาชีวศึกษาประเภทหนึ่งแต่
 ไม่นิยมโรงเรียนอาชีวศึกษาอีกประเภทหนึ่ง
3. ควรจะได้ทำการศึกษามุคคละในอาชีพต่าง ๆ นอกเหนือจากอาชีพ ข้าราชการ
 พอคา และกรรมกร
4. ควรจะใช้วิธีการอื่นนอกจากการสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล